

MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

NOTAT

Dato: 11. februar 2009
Kontor: Kontrol- og Analyse-
kontoret
J.nr.: 2008/4050-1230
Sagsbeh.: GSN
Fil-navn: Notat_FEU

Notat til Folketingets Europaudvalg om afgivelse af indlæg i EF-domstolens præjudicielle sag C-480/08, Teixeira

1. Indledning

Court of Appeal (Civil Division) i Storbritannien har forelagt EF-domstolen fire præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 12 i forordning (EF) nr. 1612/68 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet samt om fortolkningen af direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (opholdsdirektivet).

Sagsøger i sagen er en i Storbritannien bosiddende portugisisk fraskilt kvinde, der har en datter født i 1991 i Storbritannien, der ligeledes er portugisisk statsborger.

Det centrale spørgsmål i sagen er, om sagsøger kan gøre en opholdsret gældende i medfør af artikel 12 i forordning (EF) nr. 1612/68 om arbejdskraftens frie bevægelighed under henvisning til, at hendes datter er under uddannelse, eller om det alene er reglerne i opholdsdirektivet, der finder anvendelse på en situation som den foreliggende.

2. Sagens faktiske omstændigheder

Sagsøger er portugisisk statsborger og er født den 7. marts 1971. Hun kom til Storbritannien i 1989 og arbejdede som rengøringsassistent fra 1989 til 1991. Hun ankom sammen med sin mand, som også er portugisisk statsborger. Sagsøgers datter blev født i Storbritannien den 2. juni 1991. Hun begyndte sin skolegang i Storbritannien på et tidspunkt, hvor sagsøger ikke var arbejdstager. Sagsøger og hendes mand blev senere skilt. Han bor fortsat i England.

I november 2006 blev datteren optaget på et kursus i barnepleje, og i marts 2007 flyttede datteren ind hos sagsøger. Sagsøger har med jævne mellemrum siden 1991 haft arbejde i Storbritannien, og hun var sidst beskæftiget i begyndelsen af 2005. Sagsøger og dennes datter er ikke selvforsørgende.

3. Dansk praksis

Sagen vedrører fortolkningen af EU-retsgrundlaget for så vidt angår unionsborgerens og dennes familiemedlemmers bevarelse af ret til ophold, når betingelserne i artikel 7 i opholdsdirektivet ikke længere er opfyldt.

Regeringen finder, at artikel 12 i forordning 1612/68 som denne er fortolket bl.a. i Baumbastdommen (C-413/99) ikke efter opholdsdirektivets ikrafttræden kan påberåbes til støtte for en opholdsret i tilfælde af unionsborgerens skilsmisse, idet reglerne i opholdsdirektivet, som kodificerer opholdsretten for EU-borgere og deres familiemedlemmer i én samlet retsakt, herunder for arbejdstageres familiemedlemmer, udtømmende regulerer adgangen til ophold, jf. opholdsdirektivets fjerde indledende betragtning.

Såfremt EF-domstolen finder, at de nævnte bestemmelser i opholdsdirektivet eller forordningen hjemler adgang til fortsat ophold for sagsøger og dennes datter, bør kravet om selvforsørgelse efter dansk opfattelse være en grundlæggende betingelse, idet det inden for rammerne af EU-retten er legitimt at kræve, at familiemedlemmerne ikke bliver en urimelig byrde for værtsmedlemsstaternes sociale system.

4. De forelagte spørgsmål og regeringens stillingtagen

Det første og andet præjudicielle spørgsmål i sagen er, om sagsøger som unionsborger alene har opholdsret, såfremt hun opfylder betingelserne i opholdsdirektivet, eller om artikel 12 i forordning (EF) nr. 1612/68 selvstændigt kan påberåbes til støtte for en opholdsret.

Artikel 12 i forordning 1612/68 angiver, at såfremt en statsborger i en medlemsstat har været beskæftiget på en andens medlemsstats område, har dennes børn, hvis de er bosat på denne medlemsstats område, adgang til almindelig undervisning på samme vilkår som statsborgere i denne stat.

Spørgsmålet er samtidig, om der inden for rammerne af artikel 12 i forordning (EF) 1612/68, såfremt den finder anvendelse, kan stilles et krav om selvforsørgelse, således at sagsøger ikke bliver en byrde for værtsmedlemsstatens sociale system, samt at sagsøger er omfattet af en sygeforsikring.

Det søges således afklaret, om unionsborgeren alene har krav på fortsat opholdsret i Storbritannien, hvis hun opfylder betingelserne herfor i opholdsdirektivet, eller om unionsborgeren kan støtte ret på bestemmelsen i artikel 12 i forordning (EF) 1612/68, som fortolket af Domstolen, uden at det er nødvendigt, at sagsøger opfylder betingelserne for opholdsret i opholdsdirektivet.

I tilfælde af unionsborgeres skilsmisse finder regeringen således ikke, at artikel 12 i forordning 1612/68 kan påberåbes af en forælder til et barn, der er tilmeldt en uddannelsesinstitution. Baggrunden herfor er, at der med opholdsdirektivets ikrafttræden, navnlig artikel 13 om bevarelse af familiemedlemmers ret til ophold i tilfælde af skilsmisse eller omstødelse af æg-

teskabet eller det registrerede partnerskabs ophør, efter regeringens opfattelse udtømmende er gjort op med unionsborgere opholdsret.

Den danske regering har på den baggrund afgivet indlæg i sagen, hvori der argumenteres for, at reglerne i opholdsdirektivet udtømmende regulerer adgangen for fortsat ophold, eksempelvis ved unionsborgerens skilsmisse, og at princippet om selvforsørgelse er et grundlæggende princip, som reglerne for EU-borgers ophold hviler på.